

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ADELINA ROSSI.

Si com á dona val molt,
val més com á baylarina:
no hi ha més que contemplarla
en lo gran ball *Messalina*.

L' HEREUHET.

Es fama que quan la Lley Mellado va escombrar de la Casa gran a la meytat dels regidors de ofici, que per una rara casualitat eran los més hàbils y 'ls menos escrupulosos de la colla, la majoria d' ells sentían humitejarse 'ls los ulls y hasta alguns—los més groixuts—exhalavan fonsos sospirs com una manxa de manyá quan aviva la fornal.

A semblansa de Boabdil quan va perdre 'ls regalos de la benvolguda ciutat granadina, s' anaren allunyant de aquella casa, que tantas esclofollas d' ostras y tantas ampollas buydas de Xampany guardava en lo sostre-mort, y al girar la cantonada del carrer de Fernando, precisament al trobarse davant de aquell establiment ahont venen ricas vaixelles de porcelana, exclamavan posant un ull sobre 'ls plats y un altre sobre la Casa de la Pubilla:

—¡Ay, adéu! Adéu per sempre vida regalada y fructífera anexa al càrrech de regidor!... Casa que sigueres nostra y en la qual tant y tant nos recrearem, ja no tornarem a passar las tèvas portas, perque ab nosaltres se 'n va la flor y nata de la ciencia de fer eleccions sense electors y de pescar actas a mansalva... ¿Quí es capás, ara que nosaltres serém fora, de mantenir las venerandas tradicions electorals, que 'ns han valgut durant tans anys lo plé domini de la vaca municipal? ¡Oh, inmensa desgracia!... Diguém parodiant al Dante: *Lasciate ogni speranza voi qui uscite*.

Y en efecte, tot de un plegat sortían de la casa l' home de las patillas que tot ho consentía, lo tinent d' arcalde del nas gros que al igual que 'ls elefants ab un cop de trompa tot ho destarotava... y ja avants qu' ells havia emprés totalment lo camí del cementiri aquell gran elector de fama immortal que tantas hassanyas tenia realizadas en sa llarga vida municipalisca.

Desbandada forrosa qu' equivalia a una verdadera catástrofe... a una catástrofe irreparable.

Pero en lo més ferm del seu desconsol, darrera 'ls vidres de un dels balcons de la Casa de las quatre columnas de pedra apareix la cara ossosa y 'ls ulls brillants de un minyó jove, sonrient desota del bigoti, 'l qual mirant als que marxavan, deya:

—Anéuse'n tranquils, vosaltres que fins ara havéu sigut los meus mestres, que jo haig de acreditar degudament las ensenyansas que de vosaltres he rebut en tant difícil assignatura... Lo deixeble pren desd' ara la borla de doctor... Jo seré 'l vostre heréu y no héu de tardar a veure com me faig digne de vosaltres.

En efecte. En lo camp de la immoralitat electoral, després de la segada feta per mandato de la Lley Mellado hi ha quedat una llevor.

Y la llevor germinará y fructificará, si una má enérgica y patriótica no l' arranca.

Ja haurá comprés lo lector a qui 'm refereixo.

Per si ho ignorava enteris del extracte de una de las últimas sessions celebradas pèl cabildo municipal, aquella en que va tractarse de la exhibició pública de las llistas; y si aixó no li bastés no té més que acudir als baixos de la Casa gran y fullejar las llistas exposadas que són, si no s' hi han fet esmenas—que tot podria ser—las mateixas que serviren per realisar l' última parodia d' eleccions, es a dir, las mateixas exacta-

ment que motivaren en lo passat desembre lo retraiment de tots los partits polítichs, de totas las entitats de alguna representació... en una paraula, de tot lo vehinat de Barcelona.

Allá están ab sos 8,000 electors escassos, y no tots veritat, en una ciutat com la nostra que pèl cap baix hauria de tenirne 30,000. Es cert que als 22,000 que hi faltan los hi queda 'l dret de reclamar la seva inclusió. Pera lograrla, se 'ls dona un plasso de quinze días justos. Y en aquets quinze días no han de fer més que anar a registrar las llistas, enterarse de si hi constan: en cas de que no hi figurin han de presentar una sollicitut acompantla de un certificat que 'ls acrediti com a vehins de Barcelona y dels documents que justifiquin lo seu dret, talons de la contribució, títuls académichs, etc., etc.

Com se véu, un procediment en extrém senzill y rápit, de tal manera que si 'ls 22,000 electors despossehits se presentessin en demanda del seu dret, la Casa de la Ciutat en aquets quinze días semblaria un manicomi.

¡Y cóm riuria 'l Sr. Lluch, president de la Comissió de Governació!

Perque, un cop presentada la sollicitut, la Comissió examina 'l cas, y a tots los amichs los admet sense reparo, mentres que als adversaris, baix lo més fútil pretext se 'l dona carpetasso.

Además, los traballs de rectificació se verifican tras cortina, sense qu' existeixi medi de comprobarlos. Y 's donan cassos com lo següent: Se presentan, per exemple, cent electors mansos que apurant tots los trámits y donant probas de una gran energia de carácter, exigeixen la seva inclusió en las llistas; donchs tingan la seguretat de que una má hábil hi ficará com qui no fa res 300 municipals y burots, per contrastar lo día de las eleccions la influencia de aquells 100 electors nous que tantas ganas han demostrat de acudir a las urnas, desde 'l moment que se han pres la molestia de reclamar la seva inclusió.

Y aixís los que tenen la paella pèl manech, se menjan sempre la truyta.

Tots aquets procediments viciosos, escandalosos, abusius, que desposseheixen a Barcelona del més preciat dels seus drets, del dret d' elegir lliurement als seus administradors, subsisteixen encare, ab tot y haver deixat de formar part del Ajuntament l' estat major dels regidors de ofici.

Y es que a la Casa gran ha quedat lo germen dels antichs abusos, y es que 'ls Casas y 'ls Masvidals, y 'ls Rius y Taulets y alguns altres mangonejadors de eleccions han deixat allá al seu hereuhet; y es que aquest hereuhet no té cap reparo en tirar la capa al toro, si fentho aixís considera que pot guanyarse per ell tot sol la fama de hábil que a tots los altres distingia.

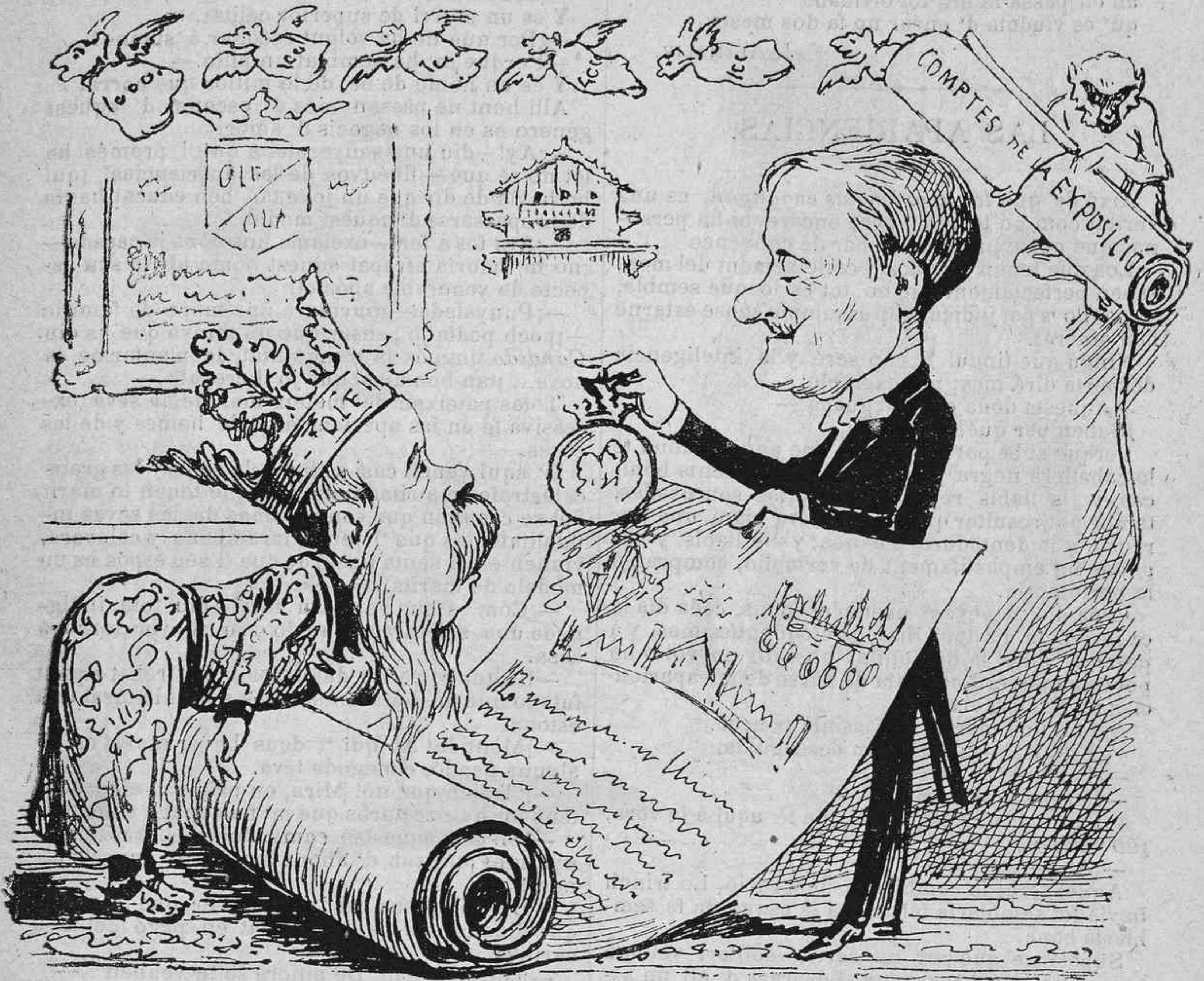
Consti que nosaltres no hém de omitir diligencias ni esforços per aumentarli aqueixa honrosa anomenada.

Per aixó consignarem lo gran paper que representa en las sessions municipals, sempre que algú dels seus companys de corporació l' ataca, cullintlo en algun renunci.

Ell no s' apura may. Respón lo primer que li vé a la punta de la llengua... y ja está dit, qu' en aquest mon la gran qüestió es respondre sempre.

Pero succeheix algunas vegadas que lo qu' ell diu per escapulirse no está del tot ajustat a la veritat, com quan va assegurar que las llistas van imprimirse passantse un exemplar d' ellas a cada

ÚLTIMS REGALOS.

—Tingui; pergami y medalla:
li dona la comissió,
perque sempre se 'n recordi
de la gran Exposició.

periódich, afirmació que l'endemà va desmentir la premsa en massa...

Aixó, naturalment, no pot qualificarse de mentida, ni pot donar lloch á que 's diga que primer es atrapat un tinent de arcalde que un coix... no, senyors... aixó tot lo més es un olvit involuntari, un error de concepte, al cap de vall res... una habilitat com un altre, una senzilla estratagema.

Lo fet es que passi 'l bou per bestia grossa; que las llistas quedin confeccionadas á la mida del seu gust y que no 's perdi la costum de fer eleccions, tal com s'han fet fins ara, sense cos electoral que hi intervingui, sense més que la voluntat de mitja dotzena de mangonejadors, perque aixís, los que han sortit de la Casa en virtut de la ley Mellado, dintre de quatre anys pugan tornarhi.

Y Barcelona ¡que 's penji!

Sr. Maciá, ja sabia jo que 'ls principals obstacles en l'exercici del seu càrrech de arcalde havia de trobarlos en los seus mateixos companys de corporació.

Pero escolti ¿no tè medi d'evitar certs escándols á tota costa?

Y l'escándol aqueix de las llistas electorals ¿no li sembla á vosté, Sr. Maciá, que mereix un cop de vara?

P. DEL O.

UNA MÁSCARA.

SONET.

Bufona, graciosa y bèn plantada;
lluhint un capritxós vestit ab llassos;
ensenyant orgullosa cama y brassos,
y anant, naturalment, molt escotada,
de flors y collarets bèn adornada;
no fent anar los polvos gens escassos;
al entrar al saló dona bromassos,
é incontinent se veu acompanyada.
Ballant se diverteix y fa brometa;
un socio la convida al restaurant,
y ab bromas y bons mots quedan... entesos.

Lo cor plé d' alegría, bèn distreta
ab ell passa la nit, tot olvidant
qu' es viudeta d' encar no fa dos mesos.

J. ALAMALIV.

LAS APARIENCIAS.

Aixó de que *las apariencias enganyan*, es una veritat com un temple; pero encare hi ha personas que no se 'n volen acabar de convence.

Los que tenen práctica y coneixement del mon, saben perfectament que no tot es lo que sembla, y que no 's pot judicar cap assumpto sense estarne bèn enterat.

Ningú que tingui 'l cap seré y la inteligencia desperta dirá may, per exemple:

—Aquesta dòna es molt guapa.—

¿Saben per qué?

Perque si bè pot ser veritat que aquella dòna tè la cabellera negra y abundant, y las dents bonicas, y 'ls llabis rojos y las galtas sonrosadas, també pot resultar que la cabellera sigui una perruca, y la dentadura postissa y 'ls llabis y las galtas un empastifament de vermelló, comprat á la perfumeria.

Cada día 'n veyém exemp'les nous, cada día la experiéncia 'ns dona lliçons eloqüentíssimas, y á pesar d' aixó, la humanitat no sab, no vol ó no pot esmenarse. La mania de fiarse de las apariencias no desapareix.

Agafin una moneda y fássinla trincar.

—¡Es falsa!—dirá tothom desseguida.

—¿Per qué?

—Perque tè mal trinch.

—Prové d' una esquerda que tè aquí á la vora, ¿ho veuen?

—¡Ah!—

Aquest ¡ah! fa cambiar la decoració. Lo trinch havia fet semblarla falsa: ara la esquerda fa semblarla bona.

Supósinse que per un carrer solitari veuen passar un home corrent y al darrera d' ell un altre. Al mateix temps senten una veu que crida:

—¡Lladre! ¡agaféulo!—

¿Qué pensarán vostés?

¿Lo que las apariencias indican? ¿que 'l lladre es lo qui va al davant, y 'l que li segueix al darrera 'l seu perseguidor?

Pues es completament al revés. Lo lladre, á més de sorprendre y robar al altre, li ha pegat y l' ha obligat á fugir. Y tenim que 'l que hauria d' anar al darrera va al davant, fent que las apariencias resultin enganyadoras.

Lo número d' aquestas equivocacions es tremendo. Ha fet més desgracias la tussuneria de volguerse fiar de las apariencias que tots los tranvías del mon plegats.

Desde l' infelís qu' es enterrat de viu en viu porque 'l metje va suposar que, á jutjar per las apariencias, era mort, hasta 'l que 's fa un tip de bolets venenosos, imaginant que feyan cara de bons, la familia dels xasquejats per lo aparent es tan numerosa com digna de llástima.

Lo més graciós es que, en mitj de tot aixó, hi ha infinitat de personas que semblan estar dotadas de la facultat d' equivocarse eternament, tenint l' especial gust d' agafar sempre las apariencias per la part contraria.

Més de quatre vegadas ho he tingut de dir á algú:

—¿Per qué 's fia de fulano?

—¡Si sembla tan home de bè!—

Y es un murri de superior calitat.

—¿Per qué no ha volgut escoltar á sutano?

—Perque m' ha semblat un pillo.—

Y es un home de bè, de lo millor que corra.

Allí hont ne passen més d' escenas d' aquest género es en los negocis d' amor.

—¡Ay!—diu una senyoreta, á qui 'l promés ha fet no sé qué—¡fihéuvos de las apariencias! ¡quí ho havia de dir que un jove tan ben educat havia de propassarse d' aquest modol...—

—¡Ara fos á fer!—exclama una dòna ja casada—¡no m' hauria atrapat aquest home ab lo seu aspecte de venerable apóstol!

—¡Punyalada!—murmura una mare de familia—¡poch podia jo pensar que un minyó que 's diu *Cándido* tingués la tranquilidat de plantarme la noya... ¡tan bon xicot que jo 'l creya!...—

Totas pateixen del mateix mal: de la seva excessiva fé en las apariencias dels homes y de las cosas.

D' aquí venen casi sempre 'ls celos y las grans catástrofes matrimoniales. Las que tenen lo marit fiel se creuen que son víctimas de las sevas infidelitats: las que 'l tenen tarambana y calavera, viuen en la santa ilusió de que 'l seu espós es un modelo de marits...

—¿Cóm es que vens tan tart?—diu tota indignada una senyora, quan lo seu senyor torna á casa.

—Es que al sortir del despaig hi trobat aquell fulano que 'm deu trenta duros y m' hi aturat una estona.

—¡Mentida! Ab qui 't deus haver aturat es ab alguna pendó, coneguda tèva.

—¡T dich que nó! Mira, en próba d' aixó, aquí tens los quinze duros que m' ha donat á compte...

—¡Sí! ¿ab aquestas camándulas pensas enganyarme? ¡quí sab d' ahont han sortit aquests diners!...

—Bè, vaja, tens rahó: deurá ser que la pendó que dius tú, me 'ls ha regalat en pago del meu carinyo...

—¡Oh! ¡Quí sab! De pitjors se 'n veuen...—

Y ja 'm tenen armada la guerra civil, nascuda de las falsas apariencias y de la tendencia de la humanitat á tergiversarho tot.

En lo mon no hi ha res que no tingui una causa: tot queda justificat quan se coneixen perfectament los móvils.

Pero quan se vol fallar ó dictaminar sobre un assumpto que no 's coneix prou bè, la gent s' exposa á fer lo que fan los mals cassadors, que apuntan á un conill y tocan á un guarda-boscós.

No molt lluny de casa hi vivia un matrimoni, que á jutjar per las apariencias, no gastava gayre armonia.

Ab molta freqüencia—sobre tot al vespre—se sentían crits, corredissas y trompadas dintre 'l pis.

—¡Pobre senyora!—deyan las vehinas—¡ja li está pegant aquest malas entranyas—

Y al cap d' un quan temps se va averiguar que 'l que pagaba no era ell á n' ella, sino ella á n' ell.

Y fihinse de las apariencias!

Es precís obrar ab molta cautela y no ficarse may en llibres de caballerias sobre la conducta de la gent.

Si nosaltres mateixos apenas sabém perquè fem lo que fem, ¿cóm hem de saber explicarnos lo perquè de lo que fan los altres?

La perspicacia humana tè sempre tendencia al

DELS PECATS DELS MARQUESOS .. LOS POBLES NE VAN GEPERUTS.

Perque 'l senyor Pirozzini tingués una ocupació, li van dá una canongia, ab lo càrrech d' inspectó.

De lo qual ara resulta que per falta de diner, doscents d' aquests infelissos avuy están al carrer.

extravío. Generalment preném als sabis per tontos y als tontos per sabis. Hi ha personas que 'ns admiran per la seva pietat, perque cada día van á missa, y total hi van únicament per dormir, per seure una estona... ó per altres coses pitjors.

No fa moltes tardes un fulano 's passejava per la Rambla del Centro ab lo parayguas obert. Estava completament seré, no hi havia ni la més remota senyal de próxima pluja. y á pesar d' aixó 'l tipo del parayguas continuava ab lo trasto obert, passejantse amunt y avall pel davant del Liceo.

—¡Pobre senyor!— deya la gent que passava— ¡deu ser boig!— Y reyan ab cert ayre de llástima.

Jo vaig acostarm'hi, y sense poguerme contenir vaig preguntarli ab molta cortesia:

—¿Ja ho sab que du 'l parayguas extés?

—¡Prou que ho sé! ¿Que no veu que si no prenguéss aquesta precaució, tota aquesta colla de pardals que hi ha pèls arbres ja m' haurían posat la roba feta una miseria?—

Vaig quedarme com qui veu visions.

Tenia molta rahó Ell estava pefectament net: en cambi 'ls que s reyan d' ell, qui més, qui menos, tots anavan tacats pèls desperdicis dels pardals.

¿Van convencentse de que las apariencias son lo guía més enganyador que s' ha conegut?

A. MARCH.

LOS DOS SABIS.

Tinch dos sabis á l' escala y no sé de quin fer cas; l' un habita 'l soterrani y viu l' altre en lo terrat, y cada cop qu' ab ells parlo de sebas m' omplen lo cap.

Lo de dalt es un astrólech que 'ls dotze mesos de l' any los passa mirant las boyras ab una ullera a a ma; y 'l de baix se passa ls días y las nits sens descansar mirant sempre 'l microscopi y dissecant animals.

Lo de dalt mesura plujas y hasta acana 'ls huracáns; y 'l de baix tot ho destil la ab uns porróns collitorsats.

Lo de dalt sospesa 'ls astres y veu la lluna á tres pams; y 'l de baix conta las gotas que al cos hi tenim de sanch.

L' altre d a que 'm trobava una mica costipat,

vaig cridarlos en consulta
per coneixer lo mèu mal.
—Es l' ayre, va dir l' astrólech.
—Los bronquis, va dí l' de baix.
—Tot depen, aquell replica,
del vent del primer quadrant.
—No senyor, l' altre contesta,
te irritats los capilars.
—¿Qué sabeu, mata-granotas?
—¿Y vos, fura celestial?
—¡Aneu á trencar retortas!
—¡Aneu á apamar l' espay!

La sort que vaig separarlos,
que sino 's badan lo cap.
—¡Ca! ¡Si l' home es un pigmeo!
Cridava l' un al terrat.
Y l' altre:—Es un mon, un home,
butzinava escala avall.
Y tots dos rahó tenfan,
sols qu' anavan discordats,
barrejant causas y efectes
cad' hú ab la sèva agarrat.
D' allavors no 's poden veurer
ni 's saludan á sòn pas;
lo de dalt creyentse un zero,
un átomo del espay;
lo de baix un Dèu figuras'
tot l' infinit abarçant.
Y aixís van seguint la vida,
passant los días del any;
l' un á dalt, mirant en l' ayre,
l' altre sempre ab lo cap baix.

FOLLET.

LLIBRES.

NIOBE, *novela catalana* de J. PIN Y SOLER.—Ab ansietat la esperavam, ab frenesí l' hem devorada. *Niobe*, essent una novela, apart que deleytará á qualsevol que la llegeixi, té precedents en *La familia dels Garrigas* y *Jaume*, venint á ser en certa manera lo ters acte de un gran drama social y lo que val més encare, un drama essencialment catalá, castís, de la terra.

En aquesta tercera part conclou la ruina de aquella familia hisendada, que de pares á fills venia vivint sobre la gleba; una de tantas familias catalanas com van desapareixent al impuls transformador de la vida moderna. L' últim rebrot que podia perpetuar la nissaga dels Garrigas, es un trist proletari que mor jove en l' hospital de Tarragona.

No queda més que un arbre sech y revellit, sense branques ni fruyt, la pobra tia Pona, aquella conca que ha vist morir l' un darrera l' altra á tots los seus, y ha contemplat com la ruina engolia l' patrimoni de sos antepassats. La infelís viu com d' esma, y apareix en l' últim capítul de la novela anant á recullir pedretas en las terras que un día sigueren de casa sèva, y venentlas per remey á los paysáns compassius, que acceptan de bon grat aqueix medi de ferli una almoyna, sense humiliarla.

Aquest darrer capítul que 'ns mostra á la tia Pona trobantse impensadament ab la Guadalupe Salvat, que desde una costa contempla l' cementiri ahont dorm lo son etern aquell fill seu, á qui no ha arribat á coneixer, forma un quadro paté-tich, conmovedor, fondo, altament sentit.

Es un desenllás admirable.

* *

Dispensi 'l lector, si truncant lo sistema de donar compte de un llibre, comenso pèl darrer capítul, ja que la mateixa circumstancia d' encloure aqueix capítul, la impressió darrerament rebuda, fins á cert punt me disculpa.

Pero com per altra part no 'm proposo explicar ni molt menos l' argument de la novela, de un teixit senzill y natural, y de un nús menos complicat encare que 'l de *La familia dels Garrigas*, y 'l de *Jaume*, bè m' ha de ser lícit divagar per sas planas enumerant algunas de las moltas bellesas que atresora.

Es lo Sr. Pin un excelent pintor de quadros de costúms: tè fermesa en la pinzellada, molta llum en lo color y sab impregnar de vida y moviment las escenas que 's proposa pintar. Una de sas qualitats més relevants, es la prodigalitat en la creació. En sas obras, los personatjes se pot dir que hi formiguejan, y están tots ells tan destament caracterisats y de tal manera ocupan en lo quadro lo lloch que 'ls es degut, que may los secundaris, ab tot y ser en gran munió, obscureixen ni destorban als principals.

Posseheix ademés un art especial en la narració, qu' es nutrida, gráfica, plena de relléu y de vida, en alguns punts impregnada de aquell sentiment que brolla del fondo mateix de la cosa que narra, y en altres animada de aquell humorisme agre-dols, qu' es la qualidad distintiva dels novelistas de cap de brot, de 'n Daudet, de 'n Dickens.

Ademés, observa bè, y fixa magistralment sobre 'l paper lo resultat de sas observacions.

* *

Sas novelas forman un trasllat exacte de la vida real, y al interés que la combinació de l' acció puga inspirar al lector, reuneixen aquell atractiu indefinible que produheix sempre indefectiblement la contemplació de la veritat, exposada sens aparent esfors, com á través de un cristall perfectament net y sense taras.

Aixís es tan segura l' emoció que causan escenas com la mort de Mossén Narcís, pobre rector de un poble de la Conca, ab lo qual pert en Ramonet, últim rebrot de la familia dels Garrigas, son únich protector y mestre. Aixís també comou profundament l' escena de la presa de possessió del nou rector que ve á sustituir al difunt y arrecona al orfe y á sa tia, y 'l trist viatge que aquests fan per la carretera desde la Conca á Tarragona.

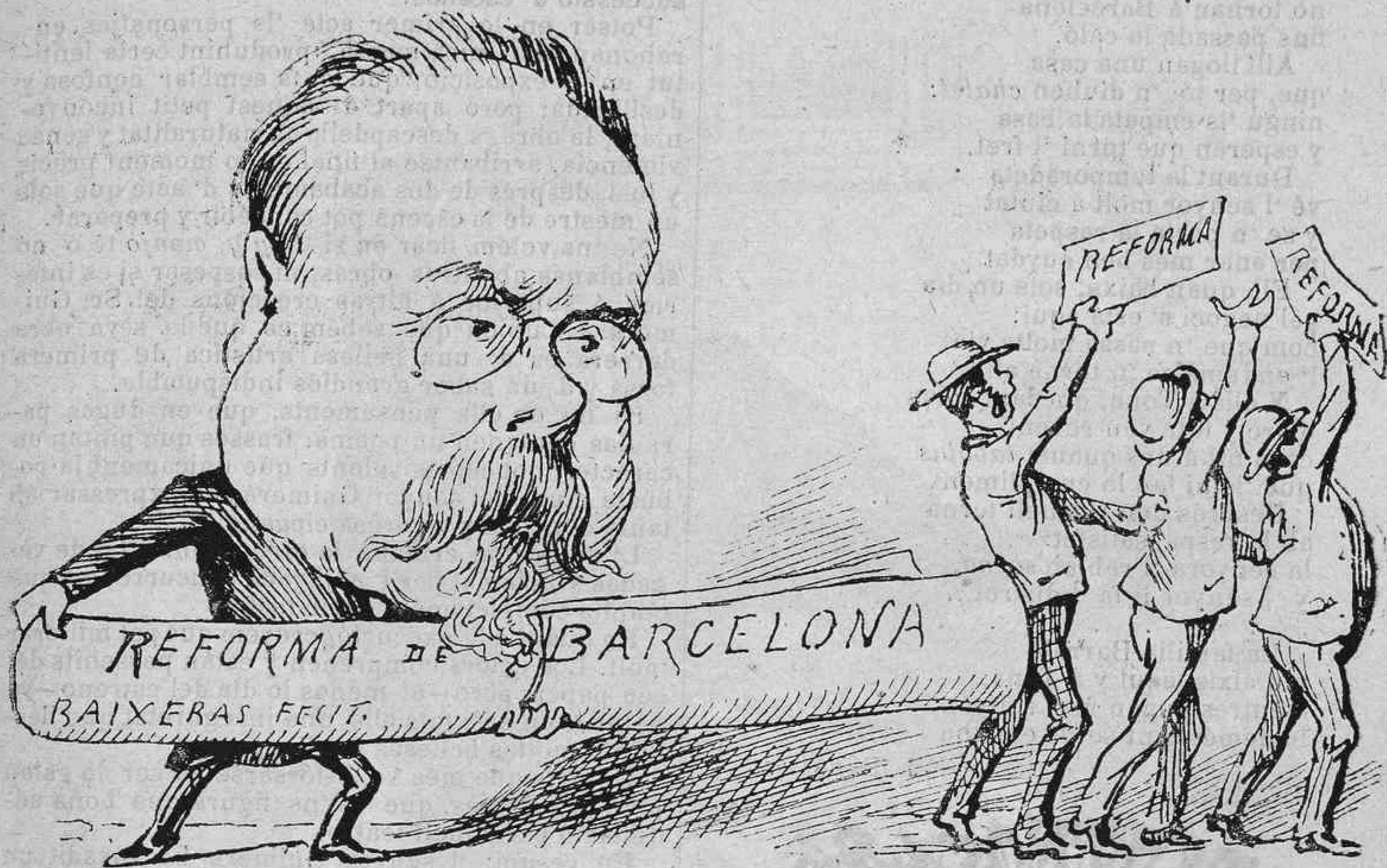
L' aprenentatge de 'n Ramón, l' educació musical que reb ab acompanyament de clatelladas, sas primeras ilusions juvenils, sa amistat ab en Gildo, sas expansions en la botiga de betas y fils, sòn enamorament ab la Perleta, que junt ab sa cosina 'l Violet son dos tipos admirables; després sa estancia en un taller de Barcelona y per últim aquell sòn viatge al extranjer en busca de la sèva mare, forman la vida interessant del pobre proletari, dotat de sentiments nobles, generosos, angelicals, víctima infelís del trángul de la vida.

Tota aquesta historia de una persona, com tantas otras que passen inadvertidament pèl nostre costat, está matisada ab escenas y quadros de una riquesa de color extraordinaria, de una factura irreprotxable.

* *

Perque 'l Sr. Pin—y aqueixa circumstancia no podém omitirla—en cada un de sos llibres que ha anat donant á l' estampa ha anat mostrant major coneixement del idioma y un més acentuat primor d' istil.

QUI ESPERA 'S DESESPERA.

.....«Parece que varios propietarios van á pedir al Ayuntamiento que acelere la reforma de Barcelona.»
(Gacetilla d' un diari local.)

En aquest concepte *Jaume* supera á *La família dels Garrigas*, que abunda en trossos massa abocetats, y *Niobe* es superior á *Jaume*, sense merma del vigor y del efecte, ja que está exempt de formas rebuscadas, y apareix escrit com sos antecessors, en lo llenguatge que ara 's parla á Tarragona, refundit en una forma literaria, que no perjudica poch ni molt la seva espontaneïtat.

No podém ser més extensos, puig l' espay no 'ns ho permet. Una recomenació al autor: No deixi de donarnos á coneixer nous fruyts de sòn talent de novelista. Y un' altra recomenació als aficionats á la bona lectura: Adquireixin las obras del Sr. Pin, en la seguretat de que han de disfrutar llegintlas y contribuir al foment de la novela catalana, que conta ja avuy ab tan notables cultivadors.

L' AVENS. — Hem rebut lo número corresponent al 31 de janer, ab lo qual entra aqueixa interessant revista en l' any según de la seva publicació. Conté un article autobiogràfic del notable escriptor E. Vilanova, acompanyat de sòn retrato; un article de D. Valentí Almirall titulat: *Experiments sociològics de laboratori*; una correcta traducció de *La Bassal*, narració de J. H. Rosny; poesías de F. Bartrina y 'l poeta escocés Robert Burns; una extensa revista de Bellas Arts y una nutrida secció bibliogràfica y de noticias. Lo folletí comprén un plech dels dibuixos que acompanyan als viatges de Alí Bey, trassats pel mateix célebre explorador catalá.

RATA SABIA.

VERBI-GRACIA.

Miseria y pretensions,
orgull y gana.

La família Barraló
cada any pren 'ls banys de Tona:
mentres pegan *fè'l senyó*...
lo demás tant se 'ls endona.

Lo senyó es comissionista
d' un *article* que may pert;
y la senyora es modista
de sombreros pèl cap... vert.

Sa filleta es de un col·legi
'hont está á mitja pensió;
es de aquellas de: — ¡Ara vegi!...
— ¡No m' enganyi! — y — ¡Ay... no... no! —

La raspeta es una noya
que 'l senyó la protegeix;
per servir es una joia,
segons l' amo... ¿Li serveix?...

Ningú entén com poden viure;
puig l' article d' ell no 's veu:
y 'ls barrets d' ella fan riure...
¡No tenen forma, ni preu!

Els reben cada senmana
visitas particulars,
y fan ball y arman *jarana*
en reunions familiars.

Perteneixen á la *goma*
y tot va en gran, á desdí:
al hivern fan molta broma
aquí baix y... vels' aquí.

Al istíu se 'n van á Tona

(com he dit) á fé 'l senyó;
no tornan á Barcelona
fins passada la caló.

Allí llogan una casa
que, per tó, 'n diuhen *chalet*;
ningú 'ls empeta la basa
y esperan que torni 'l fret.

Durant la temporadeta
vé 'l senyor molt á ciutat
y se 'n porta la raspeta
per anar més ben cuydat.

Ell, quan baixa, sols un día
pèl negoci s' está aquí;
com que 'n passa molta vía,
l' endemá se 'n torna allí.

Y allá á Tona, quedant solas
mare y filla van rebent
cada nit á uns quants *tabolas*
que 'ls hi fan lo cumpliment.

Després don Corneli torna
ab la raspa, satisfet:
la senyora 'l reb ab *sorna*,
y 'l senyor li fa 'l distret...

La familia Barraló
viu aixís, aquí y á Tona;
mentres pugan fé 'l senyó...
lo demés tant se 'ls endona.

J. BARBANY.

PRINCIPAL.

A pesar de las inmensas dificultats que entronya, la deliciosa obra de Dumas, *Francillon*, ha sigut un triunfo complet per la companyia que actúa en aquest teatro.

La vivesa del diálech, la malicia de las frasses, la intenció de certs passatjes y escenas, tot ha sigut perfectament comprés pels artistas encarregats de la execució, resultant un conjunt armónich y sumament agradable.

Casi es supérfluo fer constar que la Tubau va dir y representar lo seu paper ab un brillo inimitable, identificantse completament ab lo personatge creat per en Dumas y alcansant numerossos y repetits aplausos.

Sembla que la empresa está treballant pera posar próximament en escena la comedia de Enrich Gaspar estrenada fa poch á Madrid, y que tè per títul *Las personas decentes*.

LICEO.

Messalina á tot pasto. 'S veu que 'l públich no está encare *enmessalinat* y que tenim ball per días.

Aixís tots estém contents. La empresa que ompla 'l calaix cada día, lo públich que tè l' espectacle que li agrada... y nosaltres que no hem de fer res nés que dir cada senmana 'l mateix.

ROMEA.

Rey y monjo no desmenteix la paternitat del senyor Guimerá, poeta de nervi y autor dramátich que sab volar alt.

L' argument, basat en un epissodi de l' antigua historia de Aragó y Catalunya, 's desarrolla ab creixent interés, manténint sempre en suspens l' ànim del espectador, qu' escolta encantat aquell

vigorós llenguatge y admira aquella ben disposada successió d' escenas.

Potser en lo primer acte 'ls personatjes entronhan una mica massa, produhint certa lenti-tut en la exposició, que la fa semblar confosa y deslligada; pero apart d' aquest petit inconvenient, la obra 's descapdella ab naturalitat y sense violencia, arribantse al final en lo moment precís y just, després de dos acabaments d' acte que sols un mestre de la escena pot concebir y preparar.

No 'ns volém ficar en si *Rey y monjo* tè ó no semblansa ab altrás obras, ni sospesar si es inferior ó superior á altrás creacions del Sr. Guimerá. L' únich que sabém es que la seva obra darrera es d' una bellesa artística de primera forsa y d' un sabor grandióis indisputable.

Hi ha en ella pensaments, que en dugas paraulas contenen un poema; frasses que pintan un caràcter; conceptes valents que únichament la robusta musa del senyor Guimerá sab expressar ab tanta concisió y vigorosa elegancia.

L' autor fou cridat á la escena infinitat de vegadas y aclamat per l' apinyada concurrencia que omplia completament tot lo teatro.

En quant á la execució, creyém que pot millorar molt. Los actors comprenen y están possehits del seu paper, pero —al menos lo día del estreno—va notarse en casi tots ells una inseguretad que deslluha molts bellesses del llenguatge.

Un dels que més va esforsarse va ser lo galan jove Sr. Borrás, que se 'ns figura una bona adquisició per aquell teatro.

En resúm: 'l senyor Guimerá ha anyadit un nou lloer á la seva corona. *Rey y monjo* es un drama que 's veurá ab gust pel públich y que 's llegirá ab delicia pels aficionats á la bona literatura.

CATALUNYA.

«Los estrenos—com diría un novelista—se succeden con pasmosa rapidez...»

Si parlessim de tots, l' ESQUELLA no podria casi donar l' abast, ni dedicant al *Catalunya* totas las sevas columnas.

Per xó 'ns limitarém á dir alguna cosa de las novedats més importants ocorregudas durant la senmana.

M. G., *La tiple y Cafè de la libert d.*

Escrit expressament pera la senyoreta Gonzalez, que va estrenarlo 'l día del seu benefici, *M. G.* es un juguete capdellat ab soltura y que tè sens dupte la principal circumstancia que ha de tenir: aixó es, donar ocasió á que la beneficiada pogués lluhirse.

La tiple es un enredo lírich, un enredo com una casa que s' embolica Déu sab perquè y 's desembolica d' un modo... que ni Déu sab cóm. També es la senyoreta Gonzalez la que fa 'l gasto, donantnos un mostruari complet de las sevas variadas facultats artísticas, cómicas, líricas y coreográficas.

Del sainete *Cafè de la libertad*—que no tè cap número de música—sols ne dirém que 'ns sembla molt poch sainete... y massa *libertad*.

En Palmada hi fa un paper de perdulari, ab bastant bona sombra.

NOVEDATS.

Ha continuat representantse ab éxit creixent lo drama de D. Sebastiá Gomila, *Más allá de lo digno*.

Dilluns, benefici del Sr. Capdevila, va estrenarse una comedieta dels senyors Ayné y Guasch Tombas, *Los que no pagan*, que va ser rebuda ab

LA NOSTRA GENT. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

Mariano Foix
1890

— ¡Vaja, no s' amohin per [xó! ¿qué t'è que veure que 'l sèu marit haja fugit ab una baylarina?
¿Que per ventura al mon no hi quedan homes serios, decents... y bastant ben conservats

agradó. Lo beneficiat va recullir molts aplausos y varios obsequis dels seus admiradors.

TÍVOLI.

Ha tornat al gènere tradicional y propi d'aquest teatro. Obras d'espectacle, bailarinas y música.

La Vuelta al mundo, qu' es de las sarsuelas que no envelleixen may, ha proporcionat varios plens a la empresa y a n' en Colomer ocasió de lluhirse y fer desconjuntar de riure al públich.

Endavant, y mentres dongui, no retirar l' obra del cartell.

La empresa posará *La Vuelta* y 'l públich pagarà la ida.

S' anuncia qu' están en ensaig las obras *Un muerto de buen humor* y *La flor del trigo*.

CALVO Y VICO.

Ha viscut unas quantas festas explotant *La pata de cabra*. Ara retiran *La pata* y preparan la *Flama ó la hija del fuego*. Gènere d'hivern.

Quan no fassi fret, deurán posar en escena *La hija del mar*.

NOU RETIRO.

La senyoreta Fernández ha conseguit que aquest teatro recobrés la seva perduda animació. Ademés de *La tempestad* y *Doña Juanita*, diumenje passat va representars'hi *Chateaux-Margaux*, obra en la qual la senyoreta aludida arrebatada completament al públich.

Ara 's diu que aquest local canviarà 'l nom, adoptant lo de *Teatro Gayarre*, passant a treballarhi una companyia económica d' ópera italiana. Veurém qué 'n resultarà.

CIRCO EQUESTRE.

—¡Qué!—dirán vostés—¿qué ha tornat l' Alegria?—

No senyor; lo que hi ha es que aquest local ha sigut convertit *altra vegada* en teatro—pues en ell recordem haverhi vist a la célebre Franceschini—del qual se 'n apodera una *troupe* de sarsuela dirigida pel simpátich Perez Cabrero.

Demá, si las crónicas no están equivocadas, es lo dia destinat pera la inauguració.

La senmana que vé sabrém dirlos cóm marxa la cosa.

N. N. N.

CANTARELLAS.

Probas de que sou d' iglesia
me las donéu, vos, senyora,
puig lo nas de vostra cara
no es tal nas, qu' es una trona.

Per tú estich magre y tot groch
y un terrible mal pateixo:
tant mateix puch jo cantar:
—¡Ay amor, cómo me has puesto!

Igual que la violeta
't amagas tú de tothom,
y la vritat, no ho extranyo;
—¡si ets més lletja que un burot!

J. ABRIL VIRGILI.

M' has fet mal, hermosa nena,
pero t' ho perdono tot,

menos la gran trepitjada
que vas dar-me al ull de poll.

A ta mare no puch veure
y res m' ha fet, pobra dona;
pero es alló, filla mèva,
ai mirarla, veig la sogra.

Moltas nits quan tú dormías
junt a ta cambra he passat,
y he fugit volant com fletxa,
¡quín modo tens de roncar!

A. JULIÀ PONS.

En una casa del carrer de Fontanella:

—¡Trinch! (Sona 'l timbre.)

Lo criat surt a obrir, y 's troba davant de una lluhidíssima comissió presidida per D. Manuel Girona.

—¡Ja poden passar!—diu lo criat, y 'ls acompanya a presencia del senyoret.

Lo senyoret es un home madur, porta unas grans patillas, bata cenyida al cos, y un casquet ab una corona de marqués brodada en canyutillo d' or.

Al veure a la flamant comissió, s' alsa de la taula; exten los brassos, y aquest vull, aquest no vull, apretada vé, apretada vá, 'ls ompla de magarrufas; pero de magarrufas solemnes.

Després comensa una tanda de discursos conmovedors é hiperbólichs.

Y una vegada terminats los discursos, se procedeix a descaragolar un inmens pergami, plé de coloraynas y de daurats.

L' home de la bata y del casquet brodat ab canyutillo, queda com enlluhernat, sent com una esgarrifansa recorrerli tot lo cos, y no fa més que dir:

—¡Oh!... ¡Magnífich... Soberbio... Espléndit!... Senyors... estich confós... anonadat... No sé com pagarlos... ¡Etxém! (al arribar aquí estornuda. Havía obert tan la boca, que s' havia constipat.)

Los periódichs descriuhen minuciosament aquesta obra d' art ab que la Comissió Central directiva de la Exposició Universal de Barcelona, un any després de tancada aquesta, obsequia al seu digne president, concedintli ademés medalla d' or com si en lloch de persona sigüés un objecte dels exposats.

Perque D. Francisco, la veritat es que no va exposar més que la seva vanitat.

En lo pergami hi ha un sens fi d' escuts: los de totas las nacions que li han donat alguna condecoració, y lo de Barcelona sostingut per dos genis, lo geni de la imprevisió y 'l geni del despilfarre y 'l del marqués d' Olérdola.

Aquest últim está inscrit dintre de una M.

¿Qué voldrá dir aquesta M?

¿Misericordia? ¿Mentecato? ¿Mort? Encare pot dir una altra paraula que no 's pot escriure per poch aromática.

¡Quí sab, Mare de Déu!

UN FUTUR DIPUTAT.

Sembla que si en Nas pot ser diputat per Puigcerdá, dirá desseguit que Espanya tota s' ha d' entarugá.

A Alcalá de Henares s' ha celebrat un *meeting* federal, y en ell un tal ciutadá Pallarés ha demanat l' abolicció del títuls de noblesa.

La pretensió d' aquest ciutadá, francament, me sembla una mica exagerada.

O sino que ho digan lo Marqués de Olérdola, lo Marqués de Alella, lo Marqués de Cornellá y altres marquesos com per aquí 's passejan.

Tot justament ara que acaban de ferse tenyir la sanch de blau... No, no: imposible.

Apenas mort en Gayarre, los filarmónichs de Madrit acaban de descobrir una nova estrella.

Es joveneta, portuguesa y 's diu Paccini.

Diuen que cantant la *Sonámbula* ha entusiasmat de tal manera, que alguns no han pogut menos que recordar lo debut de la Patti.

Consigném lo fet á reserva de comprobarlo nosaltres mateixos.

Perque 'ls astrólechs madrilenyos que 's dedican á descobrir estrelles musicals, algunas vegadas tenen entelat lo telescopi.

La premsa tributa elogis al arcalde nou, perque al revés del ciutadá benemérit, tant amant de las sorpresas, posa á la disposició dels periódichs que desitjin enterarse'n ab l' antelació deguda,

l' ordre del día de las sessions que celebra 'l municipi.

Lo qual demostra que 'ls ingeniers son més homes d' *ordre* que 'ls marquesos.

Llegeixo:

«Lo 23 de mars s' obrirá á Versalles un Congrés universal gastronómich que durará 15 días.»

Y sento á un ex-regidor qu' exclama:

—¡Vaya una gracia! Nosaltres l' any 88 vam organisarne un que va durar vuit mesos!

Diu un periódich:

«Tres frares jesuitas han estat de missió á Baza, y gracias á la seva activitat y zel han conseguit fer tornar al redil de la iglesia, á una tal Dorotea Guirado, una *pollita* de 80 anys, que d' ella s' havia separat.»

¡La conquista de una dona de 80 primaveras!

¡Vaja que 'l pares jesuitas no deixan res per vert!

A Bolonia (Italia) ha ocorregut una defunció, justificantse qu' era de cólera.

¿Que s' hi ha de fer? Un *boloni* menos.

¿No han reparat may la manera que tenen las brigadas municipals de recompondre 'ls empedrats?

Es molt curiós.

Ab lo parpal aixecan unas quantas llambordas, posan al buyt que deixan quatre grapadets de sorra, tornan á colocar las llambordas que poch avants havían alsat, extenen al damunt un cabás de sorra, y ja está: aném per un altra.

Al cap de dos días torna á haverhi allí mateix un clot semblant al que havían tractat de corregir, fins que las brigadas hi tornan, y ab tota la mandra en ellas característica repeteixen la operació de aixecar llambordas, escampant grapats de sorra, y tot lo demés consignat en lo ritual de una operació que te més de joch de noys que de treball serio y formal.

Recomaném al Sr. Maciá y Bonapláta que quan tingui una hora vagarosa ho vaji á veure. Ell qu' es ingenier, cregui que s' hi divertirá.

Per Carnestoltas de aquest any, si no hi ha contrarietat que ho impideixi, tindrém cabalgata.

Alguns joves de la bona societat pensan imitar la cabalgata dels Buffalo Bill's.

¡Hip Hip! ¡Hurra!

Suposan alguns periódichs que s' están fent grans treballs per promoure una *huelga universal*.

Lo día fixat per comensarla es lo día 15 de abril.

Si l' *hombrada* 's realisa, l' espectacle será molt bonich: ningú treballará, tothom farà festa.

Y vegin lo que son las cosas: quan ningú treballi 'm sembla á mí que comensarán per tothom los grans *traballs*.

Un vell tot grabat de verola 's presenta á l' administració del *Suplemento*.

—¿Qué se li ofería?—li pregunta l' administrador.

—Venía á veure quánt me 'n donan.

—¿De qué?

—De mí.

—¿Y aixó, que 's figura que aquí comprém personas?

— Ja veurá, ¡com que hi vist un anunci que diu qu' en aquesta administració compran *grabats antics!*... Jo, aquí hont me veuen, ja fa més de xeixanta anys que vaig tenir la verola.

La Societat Espanyola d' Electricitat s' ha fusionat ab una companyia inglesa, al objecte de desenvolupar la il·luminació elèctrica de Barcelona.

A veure ara que hi haurá inglesos de per mitj si 'ls fanals de la Rambla farán encare tantas pampallugas.

Tot serà qüestió de cap portugués no 'ls donga malas miradas.

L' Ateneo Barcelonés, volguent demostrar al eminent poeta D. Frederich Soler la satisfacció que ha experimentat per haver aquest popular autor obtingut ab lo s' u drama *Batalla de reynas* lo premi de l' *Academia Española*, li ha regalat una medalla, que diumenje li va ser entregada.

¡Ay que m' ha fet riure!

Si senyors, encare m' estich recargolant desde que hi llegit al *Diari*...

¿Pero que no ho han vist?

Se tracta del senyor Nas-vidal y de la recompensa que 'l govern tracta de adjudicarli pèls bons serveys que ha pres-tat en l' Ajuntament de Barcelona.

Aixís al menos ho diu lo mateix govern.

¿Creuenh vostés que li donará una creu, una cinta ó bè una banda?

No senyors, tot aixó son pamplinas.

Aquesta vegada D. Cinto pica més alt.

Y 'l govern pica més fort.

La recompensa que tracta de adjudicarli es *nada menos* que 'l districte de Puigcerdá.

Los cerdàns s' han quedat com qui veu visions.

—¿Pero qui es aquest Nas vidal? preguntava un vehí de l' heróica vila á un mantegaire de Barcelona.

—¿Qui vols que siga?— responia aquest darrer— Un home de pés

—¿De molt pés?

Sí, de molt pés. Casí m' atreviré á dirte, á ull de bon ganader, que passa de cent.

—¡Magnífich! En aquest cas complirém ab lo que mana 'l govern: l' enviam a la cort.

No s' ha pogut accedir al desitj manifestat per algunas personas entusiastas de utilizar lo palau de la industria pera establirhi una exposició permanent de productes hispano-americanos, per lo sencilla rahó de que 'l Palau de la Industria aménassa ruina.

Lo Palau de Bellas Arts está esquerdat.

Y en quant als demás edificis que han quedat de la famosa Exposició, no sería jo que m' hi fi-

CAMÍ DEL RESTAURANT.

—A convidar l' una ó l' altra, m' hi avinch y estich disposat; pero, fillas... ¿totas dugas? No puch á la mèva edad.

J. J. P.

ESTAT ACTUAL DE LAS OBRAS.

Ab la calma que aixó vá,
l' any 10,000 s' acabarà.

qués á dintre á sentirhi un discurs del Sr. Vallés y Ribot.

Al primer crit de «Ciudadáns», me sembla que s' aclofarian.

¿Qué queda de aquell período de grandesas y esplendors?

Uns quans edificis plens d' esquerdas.
Y una pila de comptes amagats.
Goteras y trampas.

«Y para esto se hizo
la grrrande Exposición!»

Per últim sembla que durant la temporada de Quaresma, la famosa dama italiana Eleonora Dusa treballará en lo Teatro de Novedats.

Los amants del art dramátich estém d' enhorabona.

Al menos si durant l' any hem dejunat de bons actors, durant l' época de Quaresma treurém lo ventre de mal any.

Un pobre deya á un seu company:

— ¡Que 'n fóra de felís si tingués un duro diari cada día!

— ¿A veure, què farías?

— Me 'l menjaria y de tot lo que arreplego captant me 'n faria un reconet per la vellesa.

UN COMPROMÍS.

Si algun día á veuret vaig,
me diuhen tots ab bon zel:
— ¡Toqui 'l piano, apa, Manel,
no se 'n dongui cap empaig!

Al moment tú y ta germana
exclamèu, ab fortas rahóns:

— Sí, sí, toca uns rigodóns. ...
un vals.... una americana.

Prou predico que no 'n sè,
que may piano he estudiant,
y exclaméu tots: — ¡No es vritat!
¡si toca d' alló més bè!

Aixó, donchs, no pot durar,
¿vos heu proposat matarme?
¿aburrirme? ¿fastidiarme?
¡Quin modo de festejar!

O bè creyeu lo que 'us dich,
ó rompo las relacions!
que jo no estich per rahóns,
ni may he sigut musich.

Veyeu, donchs, que voleu fe,
puig corra per la barriada,
que de mí estás disgustada,
¡perque may té toco ré!

A. LLIMONER.

MONEDA DE LA HISTORIA.

Una anécdota qu' en los ratos de bon humor contava 'l gran trágich inglés Macready:

«Lo paper de rey Ulrich, que figura en la tragedia Werner, de Byron—deya Macready—estava confiat á un galan jove de mérit bastant inferior, lo qual me sorprengué una nit girant lo cap obstinadament, al punt de dirigirli la relació més patética de l' obra.

»De prompte m'adono de que las llágrimas li rodavan galtas avall.

» ¡May en ma carrera artística havia passat un moment més deliciós! ¿Es á dir, que 'l meu geni, la mèva eloqüencia arrancavan llágrimas fins a's meus companys d' escena?... Halagat per aquell! a senyal evident de! éxit, redoblo 'l foch, l' energia, 'l sentiment. . lo públich se torna boig aplau-

dintme... lo teatro s' ensorra al estrépit dels aplausos...

»Al acabar l' acte, lo rey Ulrich se 'm acosta tot compungit y 'm diu:

—Mestre, tindreu de perdonar: se 'm havia ficat una brossa al ull, y no podía posarme de cara al públich.

»¡Quina desilusión!»

La famosa Olimpia de Gonges s' havia fet impopular durant la Revolució francesa, pèl seu ardent realisme.

Un día un bárbaro va agafar-la pèls cabells, en mitj del carrer y 's posá á cridar:

—¿Qui vol lo cap de Olimpia? Lo dono per quinze sous

—¡Queda per mí—respongué Olimpia sonrihent—ne dono trenta!

Lo poeta Beranger se resistía á escriure en un dels álbuns que á cada punt li presentavan; pero era un amich tan íntim seu 'l que li suplicava que hi posés uns versos y l' apremiava tant y tant ab las sevas instancias, que al últim agafá la plòma y comensá á posarhi 'ls següents versos:

«Hi ha un Dèu, y jo á sos pèus món front humillo;
»pobre y content, no li demano res...»

Se detingué un moment y afegí á continuació dels versos aquest trosset de prosa:

«Pero sí, ho he pensat millor, y una sola cosa li demano: la supressió dels álbuns.»

ENCUNY.

¡DÍGALI TONTO!

A cert deixeble de Baco en Quimet va preguntar:

—¿Cóm es, noy, que t' emborratxas sent un home ja tan gran?

Aixó noy, no fa *guerrero*.

—¿No imaginas perque ho faig?

Aixís ofego las penas.

—¿Y ho consegueixes?

—¡Oh, ca...!

Las mèvas penas, Quimet, saben massa de... nadar.

LLUIS SALVADOR.

Tothom sab la gran utilitat que prestan á un artista las máquinas fotogràficas instantàneas, tant en boga avuy día, per sorpendrer actituts y cassar detalls, que d' altre manera serían poch menos que impossibles.

Un pintor se dirigeix un día ab una d' aqueixas maquinetas amagada sota de l' armilla, al gabinet de la seva dona, y trayentse un revólver de la butxaca, diu ab véu aterradora:

—¡Vaig á matartel!

La pobre dona, al véure's sobtada, retrocedeix dos passos: en sa cara s' hi pinta l' espant més accentuat.

Lo pintor mou lo ressort del aparato y exclama molt tranquil:

—Vaja, ja estém llestos. Necessitava un estudi de cara de dona aterrorisada y l' acabo de fer, valentme de tú, per medi de la fotografia instantànea.

—¿De veras?—pregunta la pobra dona tremolant encare, no ben recobrada del sobresalt.

—Sí, noya, sí... Y en proba d' aixó aquí tens un abrás.

Ella s' abandona als brassos del seu marit, exclamant:

—¡Quín susto m' has donat!... Jo 'm creya que ho havías descubert tot...

—¿Qué tinch que descubrir?—crida 'l pintor, entre alarmat y furiós.

—No res...—respón la dona rectificant oportunament—volía veurer la cara que fa un home quan se creu que la seva dona l' enganya.

S' estava celebrant un sopar de bodas.

Després dels postres se serví café als convidats.

Lo nuvi exclamá:

—A mí no me 'n aboquin, no 'n vull, de cap manera.

—Jo 'm creya que 'l café t' agradava molt;—li digué la nuvia.

Y 'l nuvi ab molta senzillés:

—Es que si 'l prenc al vespre, després á la nit no puch dormir.

EFFECTES DE LA EXPERIENCIA.

Antes vora tèn somreya
y de goig mon cor glatia.
¡De cosas jo si 'n sentía
y tan pocas que te 'n deya!
¡Quántas d' horas venturosas
sentat propet tèn passava!
Quant á parlar no gosava
¡te 'n hauría dit de cosas!

Més ara que he adquirít taulas
fent la comedia del día,
per dirte una tontería
¡si 'n gastaré de paraulas!
Morta la ditxa primera
que va endolcir nostra vida,
si vull dirte una mentida
t' ho diré d' una manera!

FOLLET.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Car-me-li-ta.*
2. ID. 2.ª—*Fa-ri-go-la.*
3. ANAGRAMA.—*Ambrós-Sombra-Bromas.*
4. ENDAVINALLA.—*La gloria.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Las dos tirantas*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Murcia.*
7. TERS DE SÍLABAS.—
ZUR BA NO
BA QUE TA
NO TA RI
8. GEROGLÍFICH.—*Per grans, un granè.*

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA. Llibrería Espanyola.

NOVEDADES

FEDERICO URRECHA

LA ESTÁTUA

CUENTOS DEL LUNES

Ilustraciones de Blanco Coris

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

LUIS LÉTANG

LA SEÑORA

DE

VILLEMOR

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

MARÍA DEL PILAR SINUÉS

DOS MADRES PARA UNA HIJA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

Últimas obras del popular y festiu escriptor C. GUMÁ

ILUSTRADAS PER M. MOLINÉ

!!!3.ª edició!!!

LA
**PRIMERA
NIT**

(Impressions d' un nuvi)

CAPRITXO CÒMICH-CONJUGAL

EN VERS

Preu 2 ralets.

!!2.ª edició!!

LO DIA
**QUE 'M VAIG
CASAR**

(Impressions d' una núvia)

CAPRITXO MATRIMONIAL

EN VERS

Preu 2 ralets.

PAUL DE KOCK

MAGDALENA

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

ENRIQUE CORRALES Y SANCHEZ

AMOR Y AMORIO

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

Cuentos de la vora del toch * Cuentos del avi

Ilustrats per M. MOLINÉ

2 tomos en 8.º, Ptas. 2 cada tomo.

CONSTANTINO GIL

DERECHO CÒMICO CONYUGAL

LIBRO INDISPENSABLE, ANTES DE LA BODA, EN LA BODA Y SOBRE TODO DESPUES DE LA BODA.

SEXTA EDICION

CORREGIDA Y AUMENTADA CON LAS LEYES DE TORO

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

GUÍA CONSULTIVA INDICADOR GENERAL DE BARCELONA

PARA 1890

Ptas. 8, encuadernado en cartóné — Ptas. 10, en tela.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Trenca Caps.

XARADAS.

I.

La Rosa, qu' es de *Total* (1),
y es per cert molt *dos-primera*,
estimava á n' en Pasqual,
qu' era un jove poch formal
y además molt calavera

A una casa que ostentava
una *quart-dos* á la porta,
tot sovint se deturava,
y á ella que tant l estimava,
la deixava aixó mitj morta

—No ho fassis, sempre li deya.
—No 'n fassis cas. contestava.
—No hi tinguis tanta taleya.
Y gens de cas ell ne feya.

y als pochis moments s' hi ficava.
Reb un dia ella una carta
que deya aixó: «Jo sé *dos*
invertida-inversa-quarta.

y si 'm deixas estimarte,
seré l' home més ditós.»
Y sabent que aquest tenia
una *prima-quarta* afable,
li va escriure 'l mateix dia
una carta favorable
que deya així: «Poch sabia
que tú m' estimessis tant:
y si 'm portas tant d' amor.
per mí pots tirá endavant
que jo t' estich estimant
y es per tú món tendre cor.»

Y va anar ja l' endemá
á demaná á la pubilla.
y després de poch parlá
sos pares van acordá
donarli la seva filla

Al saber aixó en Pasqual
ab lo cor sobreixint d' ira,
per *tres-invers* molt formal,
va dir:—Vaja, vull matá'l
alguna nit quant retira.

Y trayentse desseguida
una *quarta-inversa-dos*,
vella y molt *quart-repetida*,
va exclamar ja nerviós:

—Li vaig á treure la vida.

Disparant, 'l va ferí
de la *primera-segona*,
y quan ferit se sentí
va caure estirat allí
sens que ho vejés cap persona.

Pró de prompte 's posá dret
y recobrant son valor,
al veures devant aquet,
se va treure un ganivet
y li clavá al mitj del cor.

NOY CABO.

II.

Ma *primera* es una lletra,
la *segona* també ho es,
y una *tot* l' ha ben guanyada
lo xiquet gran de l' Agnés.

GARRINATI Y C.^a

ANAGRAMA.

Estich boig: enamorat
de una pura y casta *tot*,
y si no la puch lograr,
la *total* perdré dins poch.

MAGINET PETIT.

ACENTÍGRAFO.

Ja estava en *tot* en Bernat
y 'l *total* que l' assistía,
li va dí ab gran alegría
que l havían perdonat.

S. Ustr.

TRENCA-CLOSCAS.

ROSA CALL.

Formar ab aquestas lletres lo títul de una comedia
castellana.

C. DE LA GUARDIOLA.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona —
Segona: nom d' home.—Tercera: Un sabi bíblich.

E. COSTA ARGELES.

CONVERSA.

—¿No has vist Joan, qué m' ha dut la Rosa de Mataró?

—No. ¿Roba?

—Calla, home ¿no 'n tinch prou encare de roba?

—¿Donchs, qué?

—¡Cóm! ¿Y no ho endevinas haventho dit tots dos?

UN XAVALET.

GEROGLÍFICH

Málaga Jerez

BACO

Júpiter Saturno

I

V

VV

VVV

fan

C

SOR ANA.

MÁSCARA INCANSABLE.

Fa catorze anys que va al ball,
buscant una bona sort:
embarcarse, ja s' embarca,
pero may arriba á port.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

(1) Provincia de Corunya.